

som en Arbeiden i det forhadte Anciennetets-system, medens det ærede Medlem mener, at der kun bør være to Prøveaar. Han er altsaa enig i, at der bør være en Prøvetid, men ogsaa den af ham foreslaaede Prøvetid, ja en nok saa kort Prøvetid maa jo efter hans Anskuelse kunne lægge Geniet Hindringer i Veien og arbejde hen til Anciennetetssystemets Besættelse. Han undgaaer altsaa heller ikke at faae Skin af at modarbejde Geniet. Og det kan heller ikke godt være Andet; thi de sædvanlige Regler, de, som Forholdene i Almindelighed nødvendiggjøre, maae altid træde Geniets Flugt i Veien. Det maa da være det overordentlige Genies Trost, at det uhindret i andre Henseender hæver sig langt over de dagligdags Forhold, og idet det høster mere end dagligdags Berømmelse, maa det finde sig i, at det ikke undgaaer nogle af de Ubequemmeligheder, som det dagligdags Liv fører med sig; og til disse Ubehageligheder maa ogsaa henregnes, at Geniet maa underkaste sig de samme formelle Prøver som de Subjecter, for hvis Skyld ene og alene en saadan formel Behandling maa ansees nødvendig. Jeg kan imidlertid for mit Bedkommende forsikre den ærede Minoritet om, og jeg troer at kunne gjøre det paa hele Majoritetens Vegne, at den ikke har nogen særdeles Forhærlighed for det „smukke“ Tal 3, og at den ikke har holdt paa tre Aar istedetfor to, fordi Tallet 2 ikke forekommer os at være saa smukt som Tallet 3. Dersom der til Gratierne udfordres 3, saa kan man ikke nægte, at der til Hymens Forbindelse udfordres 2, og derfor kunde Tallet 2 maaskee, æsthetisk betragtet, være ligesaa smukt som Tallet 3. Men, hvorfor man er bleven staaende ved 3 og ikke er gaaet ned til 2, er, fordi man virkelig troede, at man ikke uden særlig Grund burde fravige det, som ikke blot Ministeren i sit Lovforslag er fremkommen med, men som ogsaa den Com-

mission, hvori flere sagkyndige Mand, som betragtede Sagen i forskjellige Retninger, have været enige om at foreslaae. Der maatte være en særegen Grund til at gaae fra 3 til 2 Aar, og den har Majoriteten ikke fundet, og jeg maa tilføie, Minoriteten heller ikke gjort Majoriteten opmærksom paa, thi jeg kan forsikre, at de mange vægtige Grunde, hvorved man idag har villet gjøre det indlysende, at to Aar var den rette Bestemmelse, idetmindste ikke med den Styrke, som idag er bleven dem tildeelt, ere blevne fremsatte. Men, dersom den ærede Minoritet ikke har meddeelt Udvalgets Majoritet alle sine Grunde, som nu ere komne for Dagen, hvorfor han vil have 2 Aar sat istedetfor 3, saa kan det gjerne være, at Majoriteten ikke har meddeelt Minoriteten Grundene, hvorfor den har holdt paa 21 og 25 Aars Alderen, thi det synes idetmindste, at den ærede Minoritet ikke har lagt Mærke til disse. Han meente nemlig, at man har gjort det, fordi man ikke vilde forandre, hvad der engang stod, og at man derfor havde bibeholdt det, omdøkket det, efter hvad han bemærkede, i Udkastet stod tankeløst, fordi man der ogsaa vilde have det anvendt paa Dandserne, i hvilket jeg maa være enig med ham, thi, havde Majoriteten villet, at Dandserne skulde være de samme Vilkaar underkastede, saa havde man vist ikke raadet til at bibeholde denne Andersbestemmelse. Men jeg troer, at Minoriteten har havt Anledning til at erfare, at det ikke blot er, fordi Højesteretsdommerne og Præssterne ikke førend det 25de Aar antages at opnaae den tilbørlige „Sæthed“, at vi have raadet til at optage Bestemmelsen om 21 og 25 Aar, som Udkastet gaaer ud paa; men det er, fordi vi have antaget, at den legemlige Styrke og Færdighed, navnlig den Styrke i Stemmen, som udfordres til at røgte Konstnerkaldet, ikke er at stole paa, førend i en saadan Alder.